

Глава 1

Блакитна чанля

Швидкий потяг мчав рівнинами Техасу. Широкі прерії з обох боків залізничного полотна змінювалися ланцюжками мальовничих пагорбів, укритих дубовими й сосновими лісами. В одному з пульманівських вагонів сиділи дві пасажирки: молода жінка в жалобі й п'ятирічна дівчинка, мабуть, її дочка. Мала була в білій сукенці з широким чорним поясом й у крислатому солом'яному капелюшку. Чорні панчохи щільно облягали її ніжки, взуті в лаковані черевички. Обличчя дівчинки було надзвичайно привабливим: ніжна шовковиста шкіра, виразні темно-сині очі, немов підкреслені довгими темними віями, короткий, злегка кирпатий ніс. Густе волосся, золотаве, немов достигле жито, хвилями спадало на її плечі.

Її мати, навпаки, виглядала вкрай стомленою і не-
дужою. Її очі припухли, немов від тривалих сліз, запа-
лі щоки горіли пропасним рум'янцем, сухі губи були
напіврозтулені.

Дівчинка, яка стояла біля відчиненого вікна, час від
часу оберталася до матері й пошепки запитувала:

— У тебе все ще болить голова, мамо?

— Так, трохи,— неуважно відповідала мати, немов-
би зненацька торкаючись до волосся дитини.

Дівчинка знову поверталася до вікна, а мати опу-
кала голову, закриваючи обличчя долонями.

За чверть години потяг зупинився на невеликій
станції. До вагону зайшов пасажир і рушив прямо до
вільного місця, що було навпроти матері й дочки.
Це був юнак років шістнадцяти. Його живі й веселі
карі очі блищали з-під густих брів, і виглядав він лю-
диною, яка звикла подорожувати самотійно. В одній
руці він тримав дорожній саквояж, а в іншій — висо-
кий кошик із кришкою, обв'язаний шматком тонкої
вовняної тканини. Поставивши кошик перед со-
бою, юнак легенько постукав по кришці пальцем
і, нахилившись, раптом видав якийсь пташи-
ний звук.

— Піп! Пі-іп! — почулося у відповідь
із кошика.

Юнак мимоволі розсміявся.

Як тільки новий пасажир з'явився у вагоні, дівчинка в крислатому капелюшку втратила всякий інтерес до техаських пейзажів, і почала його уважно роздивлятися.

— Мамо, здається, там, у кошику, якась тварина: мені б так хотілося на неї глянути!..— нарешті, благально промовила вона.

— Я не можу просити про це незнайому людину. А що, коли він розсердиться?

— Та ні ж бо, ні, матусю! Він посміхнувся мені, коли я на нього подивилася! Можна, я сама попрошу? Ну, дозволь мені!

Мати скоса глянула на юнака. Очі їхні зустрілися, юнак добродушно посміхнувся й виразно вказав на кошик.

— Мені здалося, що дівчинці хочеться побачити, що в мене там,— сказав він, беручись розплутувати линву, якою було обмотано кошик.

— Було б дуже люб'язно з вашого боку,— чемно зауважила матір.— Дочка чомусь вирішила, що у вас у кошику якась живність.

— Узагалі-то, вона не помилилася,— відповів новий пасажир.— Живність, і така жвава, що я навіть побоююся відкривати кришку!..

Мала з подивом дивилася на попутника з-під широких крисів свого капелюшка.

— Не думаю, щоб ви колись бачили щось подібне,— з посмішкою продовжував юнак.— Це ручна пташка — і дуже забавна! Але треба вжити заходів обережності, щоб вона не вибралася звідти: всі вікна у вагоні відчинені, вона може ненароком випурхнути. Зробимо так: я підніму кришку кошика й притримаю її, а ви, міс, туди зазирнете.

Дівчинка припала до відкритого кошика, і її обличчя освітілося посмішкою: на дні кошика сиділа на підігнутих лапках дуже дивного вигляду пташка з дов-